

Το Φλάουτο

Στη Θεσσαλονίκη, άρχισα να νιώθω ότι μου λείπει η μουσική. Βέβαια, ήταν δύσκολο να παίζω στο δωμάτιό μου, κάποιο απ' τα χάλκινα όργανα, που ήξερα. Γι' αυτό, άλλωστε, είχα προσπαθήσει κατά τους τελευταίους μήνες, που ήμουν στη Μπάντα Προσκόπων στην Ελευθερούπολη, να μάθω "πίκολο", με την προοπτική στο μέλλον, να αγοράσω ένα φλάουτο.

Είναι αλήθεια, ότι στην Ελευθερούπολη, θέλησα να αγοράσω ένα φλάουτο από μαόνι, που πουλούσε ένας επιπλοποιός, αλλά ήταν πολύ ακριβό (800 δραχμές) και σκεφτόμουν, ότι στη Θεσσαλονίκη, θα εύρισκε κάποιο φθηνότερο. Δυστυχώς, όμως, στο μοναδικό, τότε, κατάστημα που πουλούσε μουσικά όργανα στη Θεσσαλονίκη ("Ανθομελίδης", στην Εγνατία, κοντά στη Βενιζέλου), υπήρχε ένα μεταλλικό φλάουτο "FISM" και κόστιζε 2.000 δραχμές... Άπιαστο όνειρο... (ως τη στιγμή που πήρα τις "δυο αποφάσεις", βλέπε: "Σύστημα Προλήψεων").

Περνούσα και έβλεπα το φλάουτο, όσο μπορούσα συχνότερα. Ένιωθα να χαλαρώνω και να αισιοδοξώ... Ήταν σαν να μου έδινε δύναμη... Στη διάρκεια του 2^{ου} έτους σπουδών, περνούσα, σχεδόν κάθε μέρα, μπροστά απ' τη βιτρίνα του "Ανθομελίδη"...

Επιτέλους, τον Σεπτέμβριο του 1966, με ειδοποίησαν απ' την "Τράπεζα της Ελλάδος", ότι μπορώ να εισπράξω τα χρήματα της υποτροφίας (4.000 δραχμές). Πήγα, αμέσως, στην Τράπεζα (στη γωνία, Ίωνος Δραγούμη και Τσιμισκή) και περνώντας με το αστικό λεωφορείο, είδα φευγαλέα απ' το παράθυρο, το φλάουτο... και σκέφτηκα, "σε λίγο, θα είναι δικό μου"... Η διαδικασία, όμως, για την είσπραξη της υποτροφίας καθυστέρησε αρκετά και τα καταστήματα έκλεισαν.

Το απόγευμα, πριν ακόμη ανοίξει η αγορά, βρισκόμουν μπροστά στη βιτρίνα του "Ανθομελίδη"..., αλλά το φλάουτο έλειπε... ("φαίνεται το πήραν για ξεσκόνισμα", σκέφτηκα). Όταν ήλθε ο Ανθομελίδης, του είπα, με συγκρατημένη λαχτάρα, ότι θέλω να αγοράσω ένα φλάουτο κι εκείνος, αφού με κοίταξε καλά-καλά, είπε, "μα τι γίνεται σήμερα..., δυο χρόνια έχω το φλάουτο στη βιτρίνα και σήμερα μου το ζητούν δυο άτομα..., το πούλησα". "Μα..., δεν έχετε άλλο;" ψέλλισα... "Όχι..., μόνο με παραγγελία!". "Τότε, να κάνω παραγγελία"..., λέω. Με κοίταξε με το χαρακτηριστικό βλέμμα του εμπόρου, που έχει "φέρει" τον πελάτη εκεί που θέλει και αξιολογώντας σωστά την αγωνία μου, λέει, "έχουν ακριβύνει τα φλάουτα... δεν ξέρω αν έχεις τόσα λεφτά"... Του λέω... "μα, 2.000 δραχμές κόστιζε το άλλο..., πόσο έχουν ακριβύνει" και μου λέει, "4.500 δραχμές". Ένιωσα πλήρη απογοήτευση. Είχα κάνει τόσα σχέδια με τα λεφτά της υποτροφίας... "Δυστυχώς έχω, μόνο, 4.000 δραχμές...", λέω. "Τέλος, πάντων", μου λέει, "φαίνεσαι καλό παιδί, θα στο αφήσω για 4.000 δραχμές".

Έτσι, ύστερα από 12 μήνες, τον Σεπτέμβριο του 1967, απέκτησα το φλάουτο και δεν το αποχωρίστηκα ποτέ... Το είχα και το έχω, πάντα και παντού, μαζί μου...

(για τη φωτογράφιση χρησιμοποιήθηκε έγχρωμο φιλμ και προσαρμόστηκαν στον φακό της μηχανής αντίστοιχα, έγχρωμα φίλτρα, κατά τη λήψη).